

Mål C-262/24**Sammanfattning av begäran om förhandsavgörande enligt artikel 98.1 i domstolens rättegångsregler****Datum för ingivande:**

12 april 2024

Domstol som begär förhandsavgörande:

Fővárosi Törvényszék (Överdomstolen för Budapests stad, Ungern)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

29 februari 2024

Klagande:

Pegazus Busz Fuvarozó Kft.

Motpart: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága
(besvärnämnden vid den nationella skatte- och tullmyndigheten,
Ungern)**Saken i målet vid den nationella domstolen**

Överklagande av förvaltningsbeslut att vägra avdrag för ingående mervärdesskatt på fakturor utställda av underleverantörer.

Syfte med och rättslig grund för begäran om förhandsavgörande

Villkor för att begränsa avdragsrätten för mervärdesskatt.

Förfarande som ska tillämpas av den lägre domstolen vid en konflikt mellan den vägledning som erhållits från den högre nationella domstolen och EU-domstolens praxis vid avgörandet av en viss tvist.

Rättslig grund: artikel 267 FEUF.

Tolkningsfrågor

1. Är det förenligt med artiklarna 167, 168 a och 178 a i mervärdesskattedirektivet och med rätten till en opartisk domstol, som är en allmän rättsprincip enligt artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan), jämförd med de grundläggande principerna om proportionalitet och rättssäkerhet, att skattemyndigheten tillämpar en praxis som innebär att

a) den beskattningsbara personen trots att den ekonomiska transaktion som framgår av fakturan har ägt rum, vägras avdragsrätt på grund av att man av samtliga omständigheter som anses vara relevanta – såsom underleverantörernas medverkan, de personliga, organisatoriska och ägarmässiga band som uppgetts, agerandet gentemot de anställda från den person som i huvudavtalet mellan kunden och klaganden utsetts till ansvarig för den löpande kontakten och den omständigheten att de anställdas anställningsvillkor hos de olika underleverantörerna förblev oförändrade – kan dra slutsatsen att klagandens beteende strider mot kraven på ett legitimt utövande av rättigheter, vilket innebär att den ekonomiska verksamheten anses vara konstruerad och att den har inrättats enbart för att erhålla en skattefördel som strider mot syftet med mervärdesskattelagstiftningen, trots att de aktuella omständigheterna med nödvändighet följer av den privaträttsliga avtalsfriheten samt av de civilrättsliga, arbetsrättsliga och skatterättsliga bestämmelser som reglerar sådana avtal, och inte har något orsakssamband med den beskattningsbara personens rätt att dra av mervärdesskatt?

b) den omständigheten att fakturautställaren är sen med att betala de deklarerade skatterna och avgifterna anses vara skatteundandragande, trots att skattemyndigheten ger utställaren möjlighet till delbetalning i syfte att reglera denna situation och i slutändan driver in det belopp som ska betalas i ett verkställighetsförfarande mot underleverantören, så att statskassan inte lider någon skada, eller utgör endast det förhållandet att skatten undanhålls skattemyndigheten, det vill säga att skatten inte deklarerats och betalas, ett bedrägligt beteende?

c) skattemyndigheten, med hänvisning till skattesekretess, under förfarandets gång inte upplyser den beskattningsbara personen om det påstådda skatteundandragandet – det vill säga arten av åsidosättandet av skyldigheten att betala skatter och avgifter – och således inte identifierar den underleverantör som särskilt berörs av åsidosättandet, eller typen av skatt (eller avgift), eller omfattningen av och perioden för åsidosättandet, utan endast gör allmänna hänvisningar till detta?

d) skattemyndigheten, som ett villkor för utövandet av avdragsrätten, enbart på grund av att det påstås föreligga personliga och organisatoriska band mellan den beskattningsbara personen och underleverantören, inte bara ålägger den beskattningsbara personen en skyldighet att kontrollera (underleverantörens

skatteskuld) som inte åligger denne och som denne inte ens är behörig att utföra utan också, enbart på grundval av denna omständighet, förutsätter att den beskattningsbara personen har kännedom om underleverantörens skatteskuld, utan att göra någon prövning i sak av den beskattningsbara personens kännedom och av huruvida denna kännedom kan erhållas på ett (med hänsyn till skattesekretessen) legitimt fysiskt och logiskt sätt? Har det faktum att de personliga och organisatoriska banden har upprättats av privatpersoner någon betydelse för att anse att sådan kännedom är bevisad?

e) skattemyndigheten utan att grundligt undersöka den relevanta rättsliga grunden fastställer vem som är den arbetsgivare som den anställda har ett anställningsförhållande med, inte på grundval av det anställningsavtal som fastställer anställningsförhållandet, inte heller på grundval av identiteten hos den person som registrerar anställningsförhållandena eller på grundval av arbetsgivarnas och de anställdas samstämmiga förklaring – som bekräftar handlingarna –, utan på två (numera endast en) arbetstagares utsaga med motsatt innebörd, på omständigheterna under vilka anställningsförhållandena med de tidigare underleverantörerna etablerades, på likheterna i arbetsvillkoren och på beteendet hos den första arbetsgivarens chef, som samtidigt är kontaktperson enligt huvudavtalet?

f) skattemyndigheten bokstavligen tillämpar sina slutsatser avseende tidigare perioder på efterföljande perioder, utan att beakta förändringar i de relevanta omständigheterna under varje period, särskilt att personliga och organisatoriska band har försvunnit, och, trots dessa förändringar i de faktiska omständigheterna, underlåter att undersöka vilken inverkan dessa förändringar under den aktuella perioden hade på skattemyndighetens bedömning av förekomsten av rättssmissbruk, den ekonomiska verksamhetens konstlade karaktär, förekomsten av bedrägligt beteende eller den beskattningsbara personens kännedom i detta hänseende?

2. Mot bakgrund av svaret på den ovannämnda frågan, utgör ovannämnda artiklar i mervärdesskattedirektivet och i synnerhet rättssäkerhetsprincipen hinder för en i rättspraxis utvecklade princip, enligt vilken man, när det kan fastställas att det finns en personlig koppling mellan sökanden och fakturautställarna som även kan påverka genomförandet av den ekonomiska transaktion som faktureras, utan vidare prövning av den beskattningsbara personens kännedom kan dra slutsatsen att denne känner till det skatteundandragande som följer av att skatt inte betalats?

3. Är skattemyndighetens ovannämnda agerande i sin helhet förenligt med dess skyldighet att på ett rättsligt tillfredsställande sätt styrka de objektiva omständigheterna i fråga om avdrag för mervärdesskatt, eller utgör det en bedömning som grundas på antaganden och förmodanden, även med beaktande av den av EU-domstolen fastställda principen att nationella bevisregler inte får undergräva unionsrättens ändamålsenliga verkan?

4. Strider det mot artikel 267 FEUF, principen om unionsrättens företräde och rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol enligt artikel 47 i stadgan

– att den nationella domstolen i sista instans, med hänvisning till att de faktiska omständigheterna skiljer sig åt, inte tillämpar EU-domstolens avgörande på grund av att föremålet för det mål som gav upphov till detta avgörande var en leverans av varor, medan föremålet för det mål som anhängiggjorts vid den nationella domstolen är ett tillhandahållande av tjänster, eller på grund av att den objektiva omständighet som åberopas i det mål som anhängiggjorts vid den nationella domstolen endast är en av de objektiva omständigheter som bedömts i det tillämpliga avgörandet från EU-domstolen och att endast en del av den sistnämnda omständigheten därför skulle vara relevant;

– att den nationella domstolen i sista instans, inom ramen för ett överklagandeförfarande, avviker från EU-domstolens dom i det aktuella målet efter ett förfarande om förhandsavgörande och meddelar ett beslut som strider mot denna dom utan att själv ha inlett ett förfarande om förhandsavgörande, trots de motsägelser i tolkningen av unionsrätten som framgår av dess beslut?

5. Får en domstol i en medlemsstat, som av en domstol i sista instans har ålagts att ta upp målet till förnyad prövning, med hänsyn till att de rättigheter och principer som avses i föregående stycke ska respekteras och att nationell lagstiftning som strider mot unionsrätten inte ska tillämpas, vid denna nya prövning avvika från den vägledning som domstolen i sista instans har gett – utan att denna har ställt en tolkningsfråga – om den anser att denna vägledning strider mot unionsrätten, eller om EU-domstolen, efter att den nationella domstolen har ålagts att ta upp målet till förnyad prövning, har avgjort samma rättsfråga i ett mål med liknande omständigheter som strider mot den rättsliga tolkning som ligger till grund för åläggandet att ta upp målet till förnyad prövning, eller är det endast möjligt att undgå den skyldighet som ålagts av den nationella domstolen i sista instans och tillämpa EU-domstolens senare avgörande om den nationella domstol som ska ta upp målet till förnyad prövning, begär ett förhandsavgörande i det nya förfarandet?

Anförda unionsbestämmelser

Artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Artiklarna 9, 167, 168 a, 178 a, 220 och 226 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, 2006, s. 1) (nedan kallat mervärdesskattedirektivet).

EU-domstolens domar i målen Mahagében och Dávid (C-80/11 och C-142/11, EU:C:2012:373) och Aquila Part Prod Com (C-512/21, EU:C:2022:950) samt beslut i målen Vikingo Fővállalkozó (C-610/19, EU:C:2020:673), Crewprint (C-611/19, EU:C:2020:674) och A.T.S. 2003 (C-289/22, EU:C:2023:26).

Anförda nationella bestämmelser

1 § punkt 7, 2 § punkt 1 och 97 § punkterna 4 och 6 i az adózás rendjéről szóló 2003. évi CL. Törvény (lag CL av år 2003 om det allmänna skatteförfarandet).

119 § punkt 1, 120 § led a och 127 § punkterna 1 a i az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CL. Törvény (lag CXXVII av år 2007 om mervärdesskatt).

110 § och 115 § punkt 2 i a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (lag I av år 2017 om förvaltningsprocessen).

Kortfattad redogörelse för de faktiska omständigheterna och förfarandet i det nationella målet

- 1 Pegazus Busz Kft. (nedan kallad klaganden) ingick ett avtal med Bombardier Transportation Hungary Kft. (nedan kallad kunden) om att tillhandahålla kollektivtrafik på väg för perioden mellan den 1 september 2012 och den 30 juni 2016. För att tillhandahålla dessa tjänster anlät klaganden under på varandra följande tidsperioder olika underleverantörer: Pegazus Travel Kft., Zoccoli Építőipari Kft., Déda Szerviz Kft. och HEPA Busz Kft. Den personal som utförde transporterna förblev dock densamma under hela avtalets löptid.
- 2 Det nationella målet rör det andra, tredje och fjärde kvartalet 2015, då klagandens underleverantör var Déda Szerviz Kft. Mellan ägarna och cheferna för dessa två företag hade det funnits familje- eller vänskapsband som emellertid redan hade försvunnit under den period som det nationella målet avser. Båda företagen hade också filialer på samma adress. Liknande kopplingar fanns också mellan klaganden och några av de andra underleverantörerna.
- 3 Déda Szerviz Kft. hade hamnat i betydande dröjsmål med betalningen av sina arbetsgivaravgifter. För att komma till rätta med situationen begärde företaget att få dela upp betalningen i delbetalningar, vilket skattemyndigheten gick med på. På grund av sammansatt ränta fortsatte dock skulden att öka och när företaget inte längre kunde betala sålde skattemyndigheterna dess bussar på offentlig auktion och drog in dess skatteregistreringsnummer. Klaganden blev då tvungen att anlita en ny underleverantör.
- 4 Efter en skattekontroll som utförts av skattemyndigheten i första instans fattade myndigheten två beslut i vilka den slog fast att klaganden hade en skatteskuld, till följd av att denne hade nekats avdragsrätt avseende mervärdesskatt för de ovannämnda beskattningsåren. Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (besvärnämnden vid den nationella skatte- och tullmyndigheten, nedan kallad motparten), som är skattemyndighet i andra instans, fastställde dessa beslut.
- 5 Enligt motparten saknade avtalsförhållandena mellan klaganden och dess underleverantörer verklig ekonomisk innebörd och användes dels för att undgå

skyldigheten att betala arbetsgivaravgifter dels för att avsevärt och långsiktigt minska klagandens skatteskuld med hjälp av fakturor som utfärdats av underleverantörerna. På grund av sina personliga och organisatoriska band med underleverantörerna kände klaganden till, eller borde ha känt till, att den medverkade i skatteundandragande. Avdrag för mervärdesskatt på grundval av dessa fakturor kan följaktligen inte godtas.

- 6 Klaganden överklagade dessa beslut till den hänskjutande domstolen. I sin dom ändrade den hänskjutande domstolen motpartens beslut och upphävde den skatteskuld som klaganden förklarats skyldig att betala, liksom skattetillägget och dröjsmålstillägget. I domskälen hänvisade den hänskjutande domstolen till EU-domstolens dom i målet Mahagében och Dávid (C-80/11 och C-142/11, EU:C:2012:373) och till dess beslut i målet Crewprint (C-611/19, EU:C:2020:674). Den hänskjutande domstolen fann särskilt att den omständigheten att den underleverantör som utfärdat fakturorna inte hade betalat eller endast delvis betalat mervärdesskatt eller arbetsgivaravgifter inte i sig kunde medföra att avdrag för mervärdesskatt vägrades. Det kunde heller inte den omständigheten att motparten ansåg att det var ekonomiskt orimligt att anlita underleverantören eller att det fanns en organisatorisk eller personlig koppling mellan den beskattningsbara personen och den som utfärdat fakturan.
- 7 Kúria (Högsta domstolen, Ungern), som prövade överklagandet, upphävde den hänskjutande domstolens dom och ålade den sistnämnda domstolen att inleda ett nytt förfarande. Kúria ansåg dels att man av samtliga omständigheter och av de ovan angivna personliga, organisatoriska och ägarmässiga kopplingarna kunde dra slutsatsen att fakturorna var fiktiva, dels att underleverantörerna genom att utfärda styrkande handlingar gjorde det möjligt för klaganden att bedriva sin verksamhet utan att betala skatter och arbetsgivaravgifter, men ändå dra av mervärdesskatt. Detta bekräftas av det faktum att de arbetstagare som utförde tjänsterna alltid var desamma under hela avtalstiden med kunden och att deras anställningsförhållanden inte påverkades. Deras arbetsuppgifter och löner var desamma, oavsett vilken underleverantör de arbetade för. Syftet med dessa avtal var därför inte att få den inkomst som marknaden erbjöd, utan att få en olaglig skattefördel. På grund av de ovannämnda kopplingarna måste klaganden ha känt till underleverantörernas verksamhet, deras ekonomiska situation och huruvida de hade för avsikt att betala skatter och arbetsgivaravgifter.
- 8 Följaktligen gav Kúria (Högsta domstolen) den hänskjutande domstolen riktlinjer om att den när den meddelade sin nya dom skulle beakta de ovannämnda slutsatserna, liksom slutsatserna i liknande domar från Kúria (Högsta domstolen) som meddelats efter beslut av skattemyndigheten rörande tidigare beskattningsperioder som grundade sig på samma omständigheter. Sådana riktlinjer är bindande för den lägre domstolen enligt 110 § punkt 3 jämförd med artikel 115 § punkt 2 i a közigazgatási perrendtartásól szóló 2017. évi I. törvény (lag I från 2017 om förvaltningsprocessen).

Parternas huvudargument

- 9 *Klaganden* hävdar att den lade ut utförandet av de aktuella tjänsterna på underleverantörer för att den ville koncentrera sig på annan verksamhet. Enligt avtalet med kunden skulle dennes chefer ha direktkontakt med busschaufförerna, som var anställda hos underleverantörerna. De personliga band mellan klaganden och dess underleverantör som motparten hade åberopat existerade heller inte längre under den period som är aktuell i målet vid den nationella domstolen. Att personalgruppen hela tiden var densamma, trots på varandra följande byten av underleverantör, förklarades av det faktum att arten och frekvensen av de transporttjänster som skulle tillhandahållas krävde lokala förare, vars antal var begränsat.
- 10 Enligt *motparten* hade avtalen med underleverantörerna inte något verkligt ekonomiskt innehåll. Genom de personliga och organisatoriska banden med underleverantörerna var det klagandens företrädare som i praktiken utövade arbetsgivarens rättigheter gentemot arbetstagarna under hela den period som kontrollen omfattade. Avtalen med underleverantörerna ingicks uteslutande för att klaganden skulle kunna undvika att betala arbetsgivaravgifter och minska sin skatteskuld genom att dra av mervärdesskatt från de fakturor som utfärdades av underleverantörerna.

Kortfattad redogörelse för skälen till att förhandsavgörande begärs

- 11 Den hänskjutande domstolen konstaterar inledningsvis att de villkor för avdrag för mervärdesskatt som fastställdes i domen Mahagében och Dávid (C-80/11 och C-142/11, EU:C:2012:373) är uppfyllda i det nationella målet: Klaganden är en beskattningsbar person, tillhandahållandet av tjänster har faktiskt ägt rum, det har fastställts att klaganden har använt tjänsterna för att genomföra beskattningsbara transaktioner, vilket framgår av styrkande handlingar och vittnesmål, och klaganden har betalat ersättningen, inklusive mervärdesskatt, för de tillhandahållna tjänsterna på grundval av fakturor som utfärdats i enlighet med tillämpliga formkrav.
- 12 Vad gäller *fråga 1 a* påpekar den hänskjutande domstolen att det enligt EU-domstolens praxis inte i sig utgör rättsmissbruk att välja den organisations- och avtalsstruktur som anses vara den mest lämpliga för att minska skattebördan. Den omständigheten att kostnaderna för arbetsgivaravgifterna har burits av underleverantörerna har sin grund i gällande lagstiftning. Dessutom föreskrev avtalen mellan huvudleverantören och underleverantören i fråga att en ersättning skulle betalas, vilket innebär att de syftade till att erhålla ekonomiska intäkter.
- 13 Vad gäller *fråga 1 b* undrar den hänskjutande domstolen om den omständigheten att ett företag inte har fullgjort sina skattemässiga skyldigheter, för vilka företaget har begärt, och erhållit godkännande för, att dela upp betalningen i delbetalningar, men som slutligen endast har drivits in genom ett exekutivt förfarande, i sig är tillräcklig för att fastställa att det föreligger ett skatteundandragande.

- 14 *Fråga 1 c* avser huruvida skattemyndigheten i det nationella målet har uppfyllt sin bevisbörda vad gäller kvalificeringen av faktureringsystemet som konstruerat. Den hänskjutande domstolen har i detta hänseende hänvisat till domen i målet *Aquila Part Prod Com (C-512/21, EU:C:2022:950)*, i vilken EU-domstolen slog fast att det ankommer på skattemyndigheten att exakt beskriva de omständigheter som ligger till grund för bedrägeriet och lägga fram bevisning för de beteenden som utgör bedrägeriet, samt styrka att den beskattningsbara personen har deltagit aktivt i bedrägeriet eller att denne borde ha känt till det. I det nationella målet framgår det inte klart av skattemyndighetens beslut vilka skatter eller avgifter som underleverantören var skyldig att betala och hur stora dessa var. Motparten har undvikit att lämna ut dessa uppgifter till klaganden med hänvisning till skattesekretessen.
- 15 *Fråga 1 d* rör den motsägelse som framgår av den omständigheten att skattemyndigheten, vad gäller personliga och organisatoriska band, förväntade sig att klaganden, inom ramen för sin tillbörliga aktsamhet, skulle känna till uppgifter om underleverantörer som omfattades av skattesekretessen, medan den i sitt beslut inte uttryckligen nämnde specifika uppgifter på grund av att de omfattades av skattesekretessen. Den hänskjutande domstolen påpekar vidare att det är mer sannolikt att de kopplingar som nämns i redogörelsen för de faktiska omständigheterna i det nationella målet har gett upphov till en överföring av uppgifter i motsatt riktning, och att dessa kopplingar dessutom redan hade försvunnit vid den aktuella tidpunkten.
- 16 *Fråga 1 e* rör motpartens bedömning att arbetstagarnas yrkeskategori, arbetsuppgifter och lön förblev desamma efter det att de överförts från en underleverantör till en annan, vilket leder motparten till slutsatsen att klaganden har handlat bedrägligt, eftersom klaganden i själva verket var arbetsgivare på grund av att dessa arbetstagares verksamhet bedrevs i klagandens intresse. Den hänskjutande domstolen påpekar emellertid att det faktum att dessa omständigheter förblev oförändrade var en nödvändig följd av att de tjänster som var föremål för det huvudavtal som ingåtts med kunden förblev oförändrade och att det därför inte utgjorde en objektiv omständighet som motiverade att avdragsrätt för mervärdesskatt nekades.
- 17 Vad gäller *Kúrias* (Högsta domstolen) bedömning att arbetstagarnas anställningsförhållande inte påverkades, förklarar den hänskjutande domstolen att enligt den arbetsrätt som var i kraft vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna var arbetstagarnas valfrihet när det gällde att skapa ett anställningsförhållande i allmänhet begränsad till valet mellan att ingå eller inte ingå anställningsavtalet. Enligt den gällande arbetsrätten är det dessutom möjligt och lagligt för en ny arbetsgivare att ta över de anställda på samma villkor. Följaktligen var den omständighet som klaganden läggs till last i själva verket en följd av de arbetsrättsliga reglerna och gynnade de anställda och den kan därför inte anses utgöra ett bedrägligt beteende.

- 18 Vad gäller den omständigheten att klagandens företrädare deltog i överföringen av de anställda, vilket både motparten och Kúria (Högsta domstolen) fäste stor vikt vid, anser den hänskjutande domstolen att den inte har något samband med klagandens rätt att dra av mervärdesskatt. Enligt avtalet med kunden var dessa personer ansvariga för att upprätthålla kontakten med kunden. De agerade i denna egenskap när det meddelades att underleverantörerna skulle ta över arbetstagarna och deras agerande påverkade inte skapandet av de nya anställningsförhållandena.
- 19 Slutligen anser den hänskjutande domstolen att det är nödvändigt att påpeka att det framgår av handlingarna i målet att det stora flertalet av de anställda har uppgett att det var chefen för Déda Szerviz Kft. som utövade arbetsgivarens rättigheter i förhållande till dem under den aktuella perioden. Det enda vittnesmålet om motsatsen innehöll andra sakfel som gör att dess tillförlitlighet kan ifrågasättas.
- 20 Vad gäller *fråga 1 f* påpekar den hänskjutande domstolen att de av motparten påstådda personliga och organisatoriska banden inte längre existerade vad gäller Zoccoli Kft. och – från och med den 19 september 2014 – Déda Szerviz Kft. och att detta inte hade någon inverkan på arbetstagarnas anställningsvillkor. Efter det att avtalet mellan klaganden och kunden hade upphört att gälla tillhandahöll dessutom den nya huvudleverantören, som var helt oberoende av klaganden, tjänsterna genom en liknande struktur och i stort sett med samma personal. Detta väcker frågan huruvida motparten i sina beslut avseende på varandra följande perioder är skyldig att ta hänsyn till ändrade omständigheter eller om denne helt enkelt kan förlita sig på de omständigheter som åberopats avseende tidigare perioder.
- 21 Genom *fråga 2* vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida det, mot bakgrund av EU-domstolens praxis, finns objektiva omständigheter som gör att motparten kan avstå från att pröva frågan den beskattningsbara personens kännedom.
- 22 *Fråga 3* gäller huruvida skattemyndigheten, som ett villkor för utövandet av avdragsrätten för mervärdesskatt, har rätt att kräva att den beskattningsbara personen kontrollerar om den part som denne ingår avtal med har fullgjort sina skyldigheter att deklarerar och betala inte bara mervärdesskatt utan även andra skatter.
- 23 *Frågorna 4 och 5* avser den motsägelse som den hänskjutande domstolen anser föreligga mellan EU-domstolens praxis och nationell rättspraxis vad gäller villkoren för att begränsa avdragsrätten för mervärdesskatt. Enligt den hänskjutande domstolen kringgår de nationella domstolarna, genom att åberopa skillnader i sakförhållanden eller objektiva omständigheter och utan att begära ett förhandsavgörande, tillämpningen av de principer som framgår av besluten i målen Crewprint (C-611/19, EU:C:2020:674) och Vikingo Fővállalkozó (C-610/19, EU:C:2020:673).

- 24 Genom *den andra delen av fråga 4* vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida Kúria, för det fall den inom ramen för ett överklagande vill ändra en dom som meddelats med stöd av ett avgörande från EU-domstolen i ett mål om förhandsavgörande – på grund av att domen strider mot den rättsliga tolkning som framgår av avgörandet – är skyldig att, i egenskap av domstol sista instans, inleda ett förfarande för förhandsavgörande.
- 25 *Fråga 5* ska ses mot bakgrund av att Kúrias avgörande i det nationella målet – som meddelades utan att något förhandsavgörande hade begärts – meddelades innan EU-domstolen meddelade sina avgöranden i målen Aquila Part Prod Com (C-512/21, EU:C:2022:950) och A.T.S. 2003 (C-289/22, EU:C:2023:26), i vilka det uppkom rättsfrågor som är identiska med dem i förevarande mål vad gäller de omständigheter under vilka avdragsrätt för mervärdesskatt nekades, skattemyndighetens kvalificering av dessa omständigheter som rättsmissbruk och den analoga bevisvärderingen. Med hänsyn till att det nationella målet har återupptagits kan den hänskjutande domstolen emellertid endast beakta dessa unionsavgöranden om den bortser från de riktlinjer som Kúria har gett den.